

Nový Jeruzalém č. 3/2017

Zpravodaj pro 207. prosebnou mariánskou pouť, která se bude konat (dá-li Pán Bůh) v **Křižanově - ve čtvrtek 16. března 2017 v 17 hodin.**

Zpráva o pouti NJ a průběhu stálých modliteb v Lysicích.

V pondělí 13. 2. přijelo a přišlo na pouť NJ do Lysic čtyřmi autobusy, auty a pěšky asi 400 poutníků. Svátost smíření udělovalo zpovědníků - Pán Bůh zaplat' za jejich obětavou službu.

Modlitby a mši svatou jsme obětovali na úmysly poutí Nový Jeruzalém:

- 1) o nová a trvalá kněžská a řeholní povolání
- 2) o věrné a obětavé spolupracovníky duchovních
- 3) o vzrůst víry v našem kraji
- 4) o pokoj a mír ve světě a v našich rodinách
- 5) o život těla a duše pro všechny počaté děti
- 6) na smír za hříchy celého světa

Kázání P. Martina Höniga na pouti NJ v Lysicích:

Sestry a bratři! Slyšeli jsme z Božího Slova. „**Jako matka utěšuje svého syna, tak já vás potěším.**“ Já věřím tomu, že Panna Maria nás chce potěšit, že se na nás dívá s opravdu mateřskou láskou. Ona ví jaká máte trápení, ví s jakými prosbami sem přicházíte. Ví o lidech, na kterých vám záleží, které sem v duchu přinášíte a říká: „**Jako matka utěšuje svého syna, tak já vás potěším.**“ A my se ptáme: „Kdy?“ Myslím si, že odpověď zní: „**Nyní i v hodinu smrti naší.**“ Nyní, teď, tady, na této pouti, v tomto kostele je Panna Maria s námi. A dívá se na nás pohledem maminky.

Jeden psycholog říkal, že **dítě si uvědomuje samo sebe, svou osobnost, ve chvíli, kdy vidí obraz své tváře v očích maminky.** Je známo, že obraz Panny Marie v Qudalupe, který vznikl zázračným způsobem, když byl zkoumán blíže, tak v odrazu očí P. Marie, při zvětšení je vidět scéna, jak před ní stojí Juan Diego, rodilý Mexičan, s kterým hovořila. A já věřím, že **takhle jsme v jejich očích my všichni.** A je důležité, abychom se teď takhle viděli. Abychom, v duchu, se jí teď dívali do očí a věděli, že se tam zrcadlíme. **Ona je teď s námi a dívá se na nás.**

Don Bosko, jednou, když byli s chlapci na modlitbě v kapli, řekl jednomu z nejbližších spolupracovníků: „**Panna Maria je tady s námi.**“ – „**Ano, je tady pořád s námi.**“ – „**Ne, ne, teď je tady jinak, fyzicky, já vnímám, že se tady prochází.**“

Kdo jste byli v Medjugorje, asi víte, jak se tam změnila atmosféra, když v 17,40 v kostele ohlásí: „**Teď se ztišme, je chvíle zjevení.**“ Já bych byl rád, kdyby se takhle atmosféra změnila i tady. Abychom si uvědomili – Panna Marie je tady. Protože slavíme mši svatou.

Byla svatba v galilejské Káně a byla tam Ježíšova matka. Na svatbu byl také pozván Ježíš. A to se teď děje. **Když slavíme mši svatou, tak všechny velké Boží divy, o kterých čteme v Bibli aktualizují.** Máme na nich podíl. **Liturgie je něco co nám pomáhá překonat hranice času a prostoru.** Být při tom, když Bůh jedná. Ty všechny svátky, které slavíme, jak si postupně připomínáme ty hlavní události z dějin a Ježíšova života, **to není jenom vzpomínka, to je možnost to skutečně – duchovně – prožít.** Ale především se **při mši svaté zpřítomňuje Ježíšova obět' na kříži.** Panna Maria je tady s námi, všichni andělé a celé nebe a také duše v očistci, za které se modlíme a ony se modlí za nás. Jsou s námi spojeni, když slavíme mši svatou. **Jsme spojeni s celou Církví na zemi i na věčnosti.** A je tady Panna Maria proto, aby nás, jako v té Káně, vedla k Ježíši. **Za několik okamžiků tady na tomto oltáři se chléb promění v Ježíše. Ježíš do něho sestoupí. Ten stejný, který kráčel po této zemi. Ten stejný s tím stejným tělem, které přijal z Panny Marie, které mu dala ona. A s Ježíšem přítomným je tady Boží království.** Víme, že to bylo hlavní téma Ježíšova kázání, protože Boží království je blízko. Na znamení toho dělal mnoho zázraků.

Co to znamená, že se **přiblížilo Boží království?** Židé si představovali, že příchod Božího království bude vypadat, tak, že plyne čas a **jakmile přijde Mesiáš, tak nastane nová doba, obnovení všeho. Všichni budou zdraví, šťastní, svobodní od římské nadvlády, bude nebe na zemi, přinejmenším pro izraelský národ.** Když přišel Ježíš, tak říká: „**Boží království je mezi vámi, ale nepřijde okatě, pozorovaně.**“ Dokazoval to tím, že konal mnoho zázraků. Ale

ta skutečnost byla jiná než si židé představovali, nenastala úplně nová doba, čas plyne dál. I po příchodu Mesiáše, čas plyne dál, ale **Boží království už je tady.** Ale ještě ne naplno. **Už je tady – Ježíš to dokazoval svými zázraky.** 25% evangelií jsou zázraky a uzdravení, která Ježíš konal a prvotní církve v tom pokračovala. Ježíš říkal na konci Markova evangelia: „**Jděte, hlásejte evangelium všem. Ty, kdo uvěří, budou provázet tato znamení. V mém jménu budou vymítat demony, budou mluvit v nových jazycích, budou brát hady do ruky a kdyby vypili něco jedovatého nějak jim to neublíží. Na nemocné budou vkládat ruce a ti se uzdraví.**“ To jsou znamení, která mají provázet ty, kdo uvěří. A víme, že apoštolové dělali takové zázraky. To ale neskončilo v prvním století. V druhém století píše Ireneus o zázračích uzdravení, ve třetím Origenes, ve čtvrtém svatý Augustin – ve své knize o Boží obci popisuje mnoho takových událostí. Když se modlili za uzdravení nemocného – Bůh ho zázračně uzdravil.

I dnes Bůh uzdravuje, protože **Boží království je tady, od příchodu Ježíše je Boží království už je tady.** *Měli jsme dědečka, ten měl rakovinu plic, modlili jsme se za něho nověnu ke svaté Anežce České. Už nevím, jestli jednou nebo vícekrát po sobě. Potom šel na vyšetření a lékař mu řekl: „Co jste dělal, máte plíce čisté, stal se zázrak.“*

Na podzim jsem byl v Medjugorii. Někteří víte, že tam je socha vzkrášeného Krista, z které tak po kapičkách vytéká nějaká tekutina, čirá, ale není to voda, olejovitá. Někdo říká, že by to mohla být krevní míza, neví se, jak se tam bere, protože bronz, z kterého je socha ulitá, nemá žádné póry, je to záhada. A lidé tam začali ty kapičky utírat a nosit ty kapesníčky nemocným. Už se tam i takové originál kapesníčky prodávají, s obrázkem Panny Marie a sochy Krista. Já jsem také ty kapesníčky nakoupil a čekal na kapičku, až se vyfíne, mezitím jsem se modlil za toho nemocného, kterému ten kapesníček předám. Tak jsem asi deset těch kapesníčků namočil a potom jsem to pár nemocným dal. Jedna paní mně napsala: „*Milý otče, neměla jsem příležitost s vámi mluvit, tak to sdělím v SMS. Ani netušíte, jak velký a vzácný dar jste mi věnoval. Kapesníček s Pannou Marií mně vyléčil jeden záhadný neduh v obličejí. Měla jsem horkost, která se nedala stáhnout, kůže jakoby se rolovala a olupovala, tvořili se krevničky a můj pocit byl jako tisíc parazitů. Na kožním si doktor nevěděl rady. Příkládáním ubrousku s vírou se vše vytratilo. Taktéž bolest mého kolene, které jsem měla pod obvazem, v kostele jsem mohla dokonce kleknout. Není to nádherný zázrak Panny Marie. Vděčně vzpomínám, ústně bych to řekla líp.*“

Britská řeholnice, která zhruba ve třiceti letech dostala od Pána Ježíše dar uzdravování píše o mnoha svých zkušenostech v jedné své knížce, jak se modlili za nemocné. Popisuje tam jeden případ, který se stal při **mši svaté.** Ten mi připadá zvlášť aktuální, **protože my se při mši svaté setkáváme s živým Ježíšem.** Proto dovolte, abych vám z této knížky kousek přečetl. **Co Ježíš dokáže udělat při mši. Tuto zkušenost jsem udělala při jedné bohoslužbě pod širým nebem, které jsem se zúčastnila v horách Jižní Ameriky. Na tu mši přišlo mnoho velmi chudých lidí. Jako oltář sloužil knězi starý stůl. Přivedli tam malého chlapce, který měl po těle velmi mnoho popálenin a vředů. Vzpomínám, jak mě napadlo: Pane Bože, tady se opravdu nedá nic dělat. To je tak zlé. Nemáme tu ani lékaře, ani léky. Obdivovala jsem kněze, který sloužil. Jeho víra v Ježíše mě učila, že musím dovolit Ježíši dělat to, co v Eucharistii a skrze Eucharistii může dělat jen On. Měnit naše životy. Modlili jsme se za toho chlapce. Pak kněz řekl staré ženě, která chlapce přinesla: „Jen ho nechte tady pod stolem a budeme pokračovat v modlitbě.“ Mše pokračovala. Byla jsem překvapená, kolik lidí se mše účastnilo. Mocně na mě zapůsobil onen kněz, který si tak jasně uvědomoval, co skrze liturgii dělá. Že těm chudým lidem Ježíš ožívá před očima. Z chování kněze bylo zřejmé, že je do mše plně ponořen a že jeho víra v Ježíše je hluboká a osobní. A to také lidem, kteří se mše účastnili pod širým nebem, také předával. Jak jsme se přiblížili konsekraci zavřela jsem oči, když jsem je otevřela, zjistila jsem že lidé kolem mě leží v úkonu prostrace na zemi. Pozvedli oči, aby adorovali Pána. Při pohledu na jejich tváře jsem si pomyslela: „Tihle skutečně věří, že je to Ježíš.“ A pak jsem se podívala na konsekrovanou hostii a v mé představivosti se objevil nádherný obraz Ježíše s napřaženými rukama. Usmíval se a ve tváři se mu zračila úžasná láska a soucit. Objímal ty chudé lidi a říkal: „Pojďte ke mně všichni, kdo jste vyčerpaní. A já vám dám život a víru.“ To byla chvíle, kdy jsem si v hloubi srdce uvědomila: „Drahý Ježíši, to jsi**

opravdu Ty. Vypadá to sice jako chleba a kalich. Ale jen ty jsi mohl vymyslet tak nápaditý způsob zpřítomnění sebe sama mezi svým lidem. Po mši jsem se šla podívat, jak je na tom ten malý chlapec. Strčili ho pod stůl, na kterém se sloužila mše. Chlapec tam nebyl. Zeptala jsem se té ženy, která ho přinesla: „Kde je?“ - Ukázala na skupinku dětí hračících si opodál a řekla: „Tamhle.“ Podívala jsem se na to dítě – bylo úplně zdravé, na jeho malinkém tělíčku ani ranka. Řekla jsem nahlas, ale spíš pro sebe: „Co se mu to stalo?“ Stařenka se na mě podívala a řekla: „Jak to myslíte – co se mu to stalo? Copak nepřišel Ježíš?“ ten stejný Ježíš bude za chvíli tady.

Panna Maria nám ukazuje v evangeliu o svatbě v Káně, jak máme Ježíše prosit v jakékoli potřebě – o cokoli – třeba i o takovou bezbožnou věc, jako je nedostatek vína. **Všechny své potřeby svěřujte Ježíši, ale způsob jak on to vyřeší nechejte na něm.** Maria nám říká - jsou to její poslední slova zapsaná v Bibli: „**Udělejte cokoli vám Ježíš řekne.**“ Ona mu úplně důvěřuje. Vy mu taky důvěřujte, **udělejte všechno co vám Ježíš řekne.** On udělá to nejlepší. Ne všichni lidé, kteří se s Ježíšem setkali byli, jsou a budou tělesně uzdraveni. Ne všichni, Ježíš uzdravil mnoho nemocných ve své době, ale neuzdravil všechny. Ale ty, které uzdravil, tak uzdravil jen dočasně, oni stejně potom zemřeli. Ale **všechny, i dnes, každého chce Ježíš uzdravit v duši a ve vztazích. Chce uzdravit naši duši, naše vztahy s lidmi, vztah s Bohem. Boží království už je tady.** A takhle se chce projevit u všech, že nám uzdraví naši duši od našeho hříchu, od našeho nepokoje, od našich strachů, uzdraví naše vztahy. Pomůže nám odpustit, pomůže nám usmířit se. Pomůže nám milovat. **Boží království už je tady** a takhle se projevuje u všech a u některých i tělesným uzdravením. To je důkaz, že už je tady, ale ještě ne kompletně. Naplno se projeví až v nebi. **Tam budeme uzdraveni všichni, tam nebude žádná bolest, žádný pláč.**

Plesejte s Jeruzalémem všichni, kdo ho milujete! Radujte se, radujte se všichni, kdo jste nad ním nařikali. Abyste sáli do sytosti z prsu, který utěšuje, abyste sáli s rozkoší, ze zdroje jeho slávy. Neboť tak praví Hospodin hle přivalím na něj blaho jako řeku, jako rozvodněný potok slávu národů. Budete sát, ponесou vás na zádech a na klíně vás budou laskat. Jako matka utěšuje svého syna, tak já vás utěším. V Jeruzalémě naleznete útěchu. Uvidíte to a vaše srdce se zaraduje, jako tráva vypučí vaše kosti. Hospodinova ruka se ukáže na jeho ucednicích.

To bude ten **nový Jeruzalém**, na který se těšíme, který připravujeme. A do kterého už teď patříme jako občané. Tady na zemi nejsme proto, abychom měli pohodlný život. Nejsme tady proto, abychom se trápili, nejsme jenom jako v takovém nutném přechodném stádiu, kdy nejde o to co nejmiň se uspínat a co nejdřív přejít do nebe. **Bůh miluje tento náš pozemský život. Jsme tady proto, abychom se naučili milovat, tak jako miluje on. Tady na zemi jsem proto, abychom se naučili lásce.** A k tomu nám – sestry a bratři – poslouží i nemoc, i těžkost.

Výše zmíněná sestra mluví o jednom **zoufalém tatínkovi devítileté dívky. Byla to jejich jediná dcera a umírala na leukémii. Slyšel, že Pán mě používá jako nástroj uzdravování a že skrze mě uzdravuje nemocné s leukémií, zvláště děti. Celý zničený mě řekl: „Zkusil jsem všechno – nic nezabralo. Zkusil jsem dokonce i Ježíše, ale také nefungoval. Takže teď je řada na vás.“ Odpověděla jsem mu: „Když zapomenete na to, že já pracuji pro Ježíše, že jsem jenom jeho nástroj, budete zase velmi zklamaný. Šla jsem do nemocnice s ním a doufala jsem, že mu budu moci poskytnout trochu útěchy. V nemocnici jsme zjistili, že dívka leží ve velkých bolestech a že umírá. Když jsem si klekla a vzala ji za ruku, cítila jsem jako bych skrze tu drobnou ručku dostala vzkaz: „Já uzdravení nepotřebuji, ale můj tatínek potřebuje uzdravení. Já jsem šťastná, že můžu jít. Věděla jsem, že si s otcem musím promluvit. Snažil se mě přinutit, abych řekla, že se jeho dcera uzdraví. To chtěl slyšet. Kdyby to řekla uzdravující sestra, pomohlo by to. Jak jsem klečela u postele, přála jsem si, abych mu dokázala říci: „Uzdraví se, tak jak si přejete.“ To bych se ale stavěla na místo Boha. V tom případě bych za sebe nechala mluvit soucit. Soucit je dobrý, ale nesmí mluvit místo Boha. S rodiči děvčátka jsem odešla z pokoje do čekárny a mluvila s nimi. Vzala jsem je za ruce a řekla jim: „Hrozně ráda bych vám řekla, že se vaše dcera uzdraví tak, jak si to přejete. Ale já nevím, jakým**

způsobem bude uzdravena. Vím jenom, že Ježíš vás nezklame, protože miluje i vaši dceru víc než kdokoli jiný. Dá vám sílu, kterou potřebujete a uzdraví ji tím nejlepším způsobem. Když jsem takto k rodičům mluvila nemohli to, co jsem jim říkala přijmout. Byli velice rozrušení. Při odchodu z nemocnice jsem si velmi přála dívku uzdravit. Ale uvědomovala jsem si, že to nejde. Toto vědomí, že nemůžete dělat to, co byste chtěli udělat jasně ukazuje, že jste jen nástrojem. Že to, co dělá Bůh, vůbec nijak neřídíte. Lidé často jednají tak, jako byste mohli Boha zmanipulovat a přimět ho, aby udělal to, co chcete vy. Když dostatečně silně doufáte a říkáte ta pravá slova nebo když máte dostatečnou víru – pak Bůh přece musí zasáhnout. Skrze zkušenost s touto dívkou mě však Bůh naučil, že on se nezmění jen proto, aby nám vyhověl. V procesu modlitby se my měníme tak, abychom se sladili s jeho vůlí. Jestliže si toto uvědomujeme, pak dokážeme přijmout i těžké situace, protože Bůh nám poskytuje sílu, milost a porozumění. Ukazuje nám svou vůli jasněji. Asi za tři dny mi rodiče zavolali, že dívka zemřela. Hned mě napadlo – bude dobře, když za nimi zajdu, musí být velmi zdrceni.

Nikdy nezapomenu na tu krásnou dívku doma v rakvi před pohřbem a na to, jak tam stáli její rodiče. Její otec ke mně přišel, objal mě a řekl: Sestro, chci vám poděkovat. Otočil se, natáhl ruku ke své holčičce a řekl – víte, je mi už jasné, že uzdravení neznamená, že to bude, jak to chci já. Znamená to sílu a milost, abych mohl říct ano Boží vůli. Ted' si to uvědomuji, že naše dcera nebyla moje. Dostal jsem ji, abych ji vychoval, abych ji miloval, abych se o ni staral. Patřila Pánu, a kdo jsem já, abych mohl říkat Bohu, co má dělat. Ale – dodal – musím vám říct, že před dvěma dny jsem toto nemohl přijmout. Nemohl jsem to přijmout ani hodinu před tím, než zemřela. Ted' chápu, že Bůh nám dává sílu pro něco, co nás čeká za měsíc nebo za dva týdny. Sílu nám dává v té chvíli, kdy to potřebujeme. Tak vám chci poděkovat. Naše dcera byla uzdravena – šla do nebe. Já její táta jsem tady zůstal, abych vyprávěl o kráse síly, kterou dává Pán a o tom, že naše modlitby slyší a odpovídá na ně.

Právě to co řekl tento otec nám vysvětluje co to je uzdravení. Uzdravení znamená Bohu říct ano. Jestliže my Boží děti, dokážeme říct Bohu ano, pak nebudeme nikdy zraněni. On je Bůh lásky. Skutečně se zraňujeme sami a to tehdy, když se bráníme. Když se odtahujeme pryč, když se bráníme.

Náš dědeček, poté, když byl uzdraven z rakoviny plic kouřit nepřestal a později měl na nohách bércové vředy a trpěl dlouho a velkými bolestmi. Já jsem za ním chodil po škole, často na návštěvu. Většinou jsme se dívali na AZ kvíz. On měl televizi pořád puštěnou, ale byl jsem tam s ním a sem tam jsme spolu něco prohodili. Já jsem byl v období – pokud jde o víru – v takové euforii a tak jsem mu jednou nabídl: „Dědečku, nechceš, abych se nad tebou pomodlil – aby Bůh uzdravil ty tvoje nohy.“ - On řekl: „ Ne Marto, díky.“ Nevím, možná mu to připadlo trapné. Nevím, tehdy to bylo takhle. My jsme se za dědečka modlili, ale nebyl uzdravený z této nemoci. Ale proti tomu, jaký byl dřív, se hodně změnil. On byl naposledy u zpovědi před svatbou a potom až mu bylo k sedmdesátí – až trpěl, až byl nemocný. Když umíral a byl jsem u něj v nemocnici naposledy, tak si pamatuji, že mně s ním bylo tak krásně, že tak málokdy jsem cítil Boží přítomnost, tak jako tehdy. To byl úplně jiný člověk.

Bůh neuzdravuje tak jak si představujeme, ale vždycky tím nejlepším způsobem. A nést trpělivě ve spojení s ním těžkosti, bolesti – to má vekou cenu. Ježíš nás nakonec zachránil - ne svým zázrakem, ne lusknutím Božského prstu, ale svou obětí.

Vybavuje se mi scéna z filmu Utrpení Krista, jak Ježíš úplně zdevastovaný tím bičováním, poplivaný, zbitý unavený, zpocený, špinavý, korunovaný trním, na zádech má ten trám, na který má být přibitý. Jde těmi ulicemi, padá a setkává se se svou matkou. Dívají se na sebe a On jí říká: **„Hle všechno tvořím nově.“**

Takhle nás Ježíš vykoupil. A matka tam byla s ním a dívali se na sebe a každé srdce vlévalo do srdce toho druhého svou bolest a my máme Ježíše následovat. **Máme milovat, až to bolí, říká Matka Tereza. Právě tak rosteme pro Boží království, právě tak pomáháme budovat Nový Jeruzalém.** A Maria, naše matka je při tom s námi. Je s námi tím, že se spolu s námi, jako v Káně Galilejské, že se za každou naši potřebu a za každou naši těžkost, přimlouvá. Je s námi tím, že nám, jako při křížové cestě pomáhá s láskou nést těžkosti, které zůstávají. My ta

její děti budme jako ona. **S vírou v Ježíše, že on může všechno. On je tady a udělá to nejlepší.**

Odvážně se modleme, modleme se za sebe, modleme se druhé lidi, modleme se s nimi. Nebojme se jim říct – můžu se s tebou pomodlit za tuhle věc, můžu se pomodlit za tvoje bolavé koleno, pojď, předneseme to Ježíši. On je živý, **Boží království je tady** a může se projevit tady, tím nejlepším způsobem a zároveň pomáhejme nést lidem jejich těžkosti, jejich kříže, které zůstávají. **Nést je s láskou, jako je nesl Ježíš. Panna Maria je s námi jako naše matka** a tak jako každá maminka miluje všechny své děti, ale největší péči věnuje těm dětem, které to nejvíc potřebují. Těm nemocným, těm zatoulaným.

Proto teď, při této mši svaté, přednesme k Bohu s důvěrou prosbu za všechny potřebné. S velkou vírou, On je teď tady. A zároveň, když odejdete – až vás pošlu: Jděte ve jménu Páně - tak jděte a přinášejte útěchu a posilu trpícím. Buďte s nimi jako Panna Maria s Ježíšem na křížové cestě. **A věřím tomu, že se takto sejdem v Novém Jeruzalémě. Amen.**

Po zaplacení autobusů a nutné režie zůstalo **1 709 Kč**, které jsme darovali CSI – mezinárodní křesťanské iniciativě. Pán Bůh zaplat' všem dárcům. Poděkování patří také místnímu faráři otci Michaelovi Cvingráfovi a všem farníkům z Lysic, kteří celou pouť velmi dobře a obětavě organizačně připravili. Díky za každodenní modlitbu na výše uvedené úmysly poutí NJ.

Představení a rozhovor s P. Mgr. Jakubem Tůmou, kaplanem u sv. Tomáše v Brně – hlavním celebrantem 207. poutě NJ v Křižanově: Stručné představení – věk, dětství, mládí, studia, působitě:

I když už jsem knězem druhým rokem, se svými sedmadvaceti lety jsem a ještě asi rok také budu nejmladším knězem naší brněnské diecéze. Pocházím ze čtyř dětí a celý svůj život až do nástupu do kněžského semináře jsem prožil v nedaleké Třebíči. Díky Bohu a výborné rodině jsem mohl prožít krásné dětství i mládí mezi kamarády zvláště z řad ministrantů a skautů. Maturoval jsem v roce 2009 na Katolickém gymnáziu v Třebíči a hned po střední škole jsem se přihlásil k přípravě na kněžství. Poté mě čekal rok Teologického konviktu a pět let studia a formace v Olomouci. Po čtvrtém ročníku Arcibiskupského kněžského semináře jsem byl vysvěcen na jáhna a poslední rok studia jsem tedy působil jako seminární jáhen. Na kněze jsem byl vysvěcen hned po absolvování teologické fakulty v roce 2015. Božím řízením se podařilo, že jsem v Třebíči měl primiční mši sv. zrovna na svátek sv. Tomáše, jemuž je také „náhodou“ zasvěcena brněnská farnost, ve které už druhým rokem sloužím jako farní vikář neboli kaplan. I když jsem si to nikdy neuměl představit, dnes mohu říci, že je pro mě Brno novým domovem a „Tomáškovci“ mojí novou velkou rodinou. **Otče, co podstatného jste se v dětství naučil od rodičů? Mámě a tátovi vděčím především za příklad poctivého života založeného na víře v Pána Boha a na každodenní oběti lásky. Až zpětně vidím, kolik si toho pro nás děti museli naši rodiče odříct a kolik času nám neváhali věnovat. Zvlášť vzpomínám na výlety a dovolené, kterých jsme společně prožili v létě i v zimě bezpočet. Myslím, že právě tento jejich příklad nezištné, prosté, ale vytrvalé lásky k sobě navzájem, k nám dětem i k prarodičům byl také hlavní příčinou toho, že jsem ve svém životě objevil povolání ke kněžství. Nějak vnitřně jsem si v určitém období začal uvědomovat, jak moc lásky jsem v životě dostal, až jsem pochopil, že si ji nemohu nechat všechnu jen pro sebe a že Pán Bůh tedy po mě zřejmě chce, abych se vydal šířit ji dál do světa. **Kdo byl nebo je pro vás kněžským vzorem?** Velmi mě oslovují myšlenky trapistického mnicha a kněze otce Jeronýma ze Sept-Fons, jehož kniha *Možnosti a melodie* je tím nejlepším o modlitbě, co jsem kdy četl. A pokud bych měl jmenovat někoho, koho jsem poznal osobně, pak je to můj spolubratr od sv. Tomáše otec Josef Šik, jehož pokorná a vytrvalá služba zpovědníka a pastýře nemocných a starých lidí, kterou ve svých osmaosmdesáti letech stále vykonává je pro mě nenahraditelným svědectvím a povzbuzením. **Co považujete na službě kněze za nejdůležitější a nejkrásnější?** BÝT S – být s Pánem a být s lidmi. **Co může věřící člověk dělat pro to, aby vzrostla víra v jeho okolí?** Věnovat trochu více času modlitbě a uvědomit si, že každý, kdo je v milosti posvěcující nese druhému už svojí pouhou přítomností živého Boha.**

Mohl byste nám přiblížit úmysl sbírky, která je dnes obětována na pomoc postiženým válkou na Ukrajině? Velmi obdivuji každého, kdo i ze svého nedostatku dokáže pomoci druhým, jako se o to pokaždé snažíte i vy na Novém Jeruzalémě. Výtěžek dnešní sbírky bych rád zaslal na Ukrajinu jednomu z mých farníků, který za darované peníze

přímo v městech a vesnicích na frontě u Doněcku shání obyčejným lidem jídlo, oblečení a jiné základní potřeby k životu.

Kde vás nejvíc „tlačí boty“? Stále – jako asi mnoho z nás – bojuji s využíváním času. Myslím, že bych měl ubrat ve vlastní práci, přidat v modlitbě a naučit se víc spoléhat na Boha i na druhé.

Na co se nejvíc těšíte? Nejvíc se samozřejmě těším na náruč Boží lásky. Moc se mi líbí slova Žalmu 42: „*Má duše žízní po Bohu, po živém Bohu, kdy už smím přijít a spatřit Boží tvář...*“

Co Vám udělalo v poslední době radost? Velikou radost mi v poslední době dělají naši katechumeni, kteří budou o těchto Velikonočních pokřtěních. Jejich zájem o život s Pánem Bohem by pro mnoho z nás už dávno pokřtěných mohl být vzorem.

Co je podle vás důležité pro život v rodině? Řekl bych, že pro rodiny je nejdůležitější učit se znovu a znovu děkovat za to dobré, co je v každém z členů rodiny a nikdy to nebrat jako samozřejmost, dále je nezbytné trávit spolu čas a asi nejdůležitější je umět si vzájemně odpustit. Jedni manželé to krásně shrnuli pod heslo: „*Naše láska je víc než moje pravda.*“

Pozvánky.

FATYM zve na faru do Prosiměřic na duchovní obnovy exercičního typu v roce 2017.

Začíná se vždy ve čtvrtek v 18:00, zakončení v neděli ve 14:00. S sebou: spací pytel nebo deku, Bibli, poznámkový blok a potraviny do společné kuchyně. Cena: 300 Kč (vzhledem k skutečným nákladům budeme vděční i za případné dary navíc). Přihlášky: ŘKF Náměstí 20, 671 03 Vranov n/D, e-mail marek@fatym.com, telefon 515 296 384. **Nabízíme: 2. – 5. 3. – ženy – P. Milan Plíšek – Hovory o víře; 9. – 12. 3. – ženy – jáhen Ladislav Kinc – list Efezským: MILOST; 23. – 26. 3. – maminky Marianek a Soluňáků – P. Marek Dunda – S Marií**

Plán poutí na rok 2017: 8. 5. poutní výlet rodin s dětmi - Přibyslavice

28. – 30. 7. – Západní Čechy I. – blahoslavený Hroznata (800. výročí smrti) – bude to putování spojené s poznáním míst spojených se životem českého mučedníka a premonstrátského řádu jehož byl členem a kláštery, které jako výraz podání dal vybudovat v západních Čechách. Je možné se už přihlašovat – počet míst je limitován počtem objednaných noclehů v Plzni. Zatím je přihlášeno 27 poutníků.

21. – 26. 8. - XVII. pěší pouť na Velehrad

9. 9. – XIV. pěší smírná pouť P. MUDr. Ladislava Kubíčka

Plán konání prosebných putovních mariánských poutí NJ rok 2017 a výhled na 2018:

2017	12. duben	Měřín	13. květen	Nové Veselí	12. červen	Jimramov
	13. červenec	Oslavice	14. srpen	Olešná	18. září	Radostín
	12. říjen	Bystré	13. listopad	Trpín	13. prosinec	Olešnice
2018	leden	Velké Meziříčí	únor	Rad. Svatka	březen	Křižanov
	duben	Měřín	květen	Bohdalov	červen	Žďár
	červenec	Oslavice	srpen	Olešná	září	Pavlov
	říjen	Velká Bíteš	listopad	Jámy	prosinec	Olešnice

Se souhlasem místního pana faráře je možné přihlásit další farnosti - pořadí je určováno heslem – kdo dřív přijde -

Srdečné pozvání na 208. pouť NJ – ve středu 12. dubna 2017 v 18 hodin do Měřína

Pán Bůh zaplat' za Vaše dopisy a příspěvky do tohoto zpravodaje. Zprávy, oznámení, články, pozvánky do tohoto zpravodaje můžete posílat na níže uvedenou adresu. Uzávěrka příštího čísla je 20. 3. 2017. Po přečtení můžete dát přečíst svým známým, nemocným.

Zpravodaj NJ sestavuje, vydává, o Vaše modlitby prosí a všem čtenářům žehná – jáhen Ladislav Kinc, 59264 Prosetín 79, tel.č. 516 463 315, 606 948 970, 731136801(církevní síť), kinc@dieceze.cz

Plakátky, zpravodaje a vše ostatní také na internetových stránkách: www. rovecne.farnost.cz.